

Joana Gerekiz

"Lagunekin jolastea gehien gustatzen zaidana da"

Gotzon eta animaliak

Bazun behin Gotzon izaneko muti bat, 9 urte zituen. Gotzon hurre txiki batean bi zi ziren bere ama, aita eta arreba txikiarekin. Oso familia polita osatzen zuten denon artean. Beraren etxea basotik hurbil zegoen eta bertan animalia asko bi zi ziren.

Gotzon beti zebilen basoko animaliekin eta bere gurasoak kerkaturik zauden Gotzonak animaliekin hitz egiten zuelako eta pentsatzen hasi ziren semea medikuarengana eramatea ze beraien urte ere irudimena handiegia zen.

Baina Gotzonak gurasoak jaramonik egin gabe animaliekin hitz egiten jarraitzen zuen eta bere lagunak handiak Pimpilín txoria, Puko urtxia eta Aizkar otsoa ziren.

Orduak eta orduak emanen zituen beraien jolastean eta hitz egiten: etxean zer gertatzen zitzaien, eskolan zer ikasi zuten eta abarri buruz. Eta animaliak gauza asko kontatzen zizkieten Gotzoni ere.

Egun batean 2 urteko arreba txikia galdu egin zen. Denak kerkaturik zauden.

Gurasoak denbora bat umearen bila ibili ondoren eta

arrastorik ere aurkitu gabe, ertzainengana abiatu ziren arazoa kontatzera. Orduan, ertzainek eta horieko jende guztiak, zehar gertatzen ziren jalar zuterean Gotzonen etxera joan ziren laguntza eskaintzera.

Ertzainek eta horieko jendea Gotzonen arreta belatzen zerbiltzaten, horriari, baroari eta lagiteko guztietan laguntza ematen zuten aurkitu.

Orduan Gotzonen baroari joan ziren animaliei gertatutako kontatzera eta Afkar atsok esan zion Kobazulo duen batean urne bat ikusi zuela.

Hori entzutean Gotzonen bere gurasuengana korrika joan ziren baroari gurasoek ez zuten sinistu baroari, baina ez bada ertzainekin batera Kobazuloa joan ziren eta han ikusi zuten Gotzonen arreta mugareng.

Kobazuloa harriz beterik zegoen eta urrearengana joateko oso zaila ziren eta ertzainek esan zuten dembora asko behar zela urnea ateratzeko.

Orduan Gotzonen Afkar atsokari laguntzeko eskatu ziren eta Afkarrek Kobazuloa sartu, bere araban hartu eta urnea ekarri zuen.

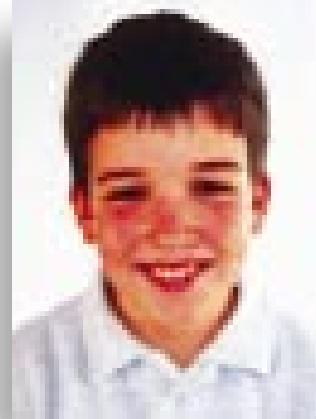
Gurasoak oso pozik jarri ziren urnea aurkitzean eta konturatu ziren Gotzonen animaliekin hitz egiteko ahalmena zuela eta oso pozik geratu ziren demak.

Joana Gorkiz 4. maila

Jon de la Fuente

"Urtarrilean 10 urte bete nituen eta nagusia naizenean futbolaria izango naiz"

Jon de la Fuente 4.A.

Hiri ezkutua

Bazgen Behin Lihur izana zuen hiri txiki-
txiki bat. 7.000 pertsona zituen eta euskara
ren antzeko hizkuntza zuten eta hiria Itsaso-
aren azpian zegoen.

Hiriko jondeari ez zitzaion bat ere gustatzen
jonde ez zezaguna hirira joatea.

Egun batean, Nikolas Legarda, izeneko ikertzaile
famatu bat urpekuntzi bat erosi zuen. Urpe-
kuntzia barrainaren itxura zuen, horia zon,
355 kilometro ordura hartzen zuten eta horrega-
tik urpekuntzi berezia zon.

Behin itsasoan hiri bat aurkitu zuten, kristal
bordil batez inguratuta zegoen hiria eta bertara
jartu ziren.

Bertako biztanleek beharri handiak zituzten eta
oso argiak ziren, eta euren alkatea beldiena zon

Gehienek euren atxak haitzetan zituzten,
beste batzuk kolozukoetan lizitzon eta bazen
den lur azpian lizi zirenak ere.

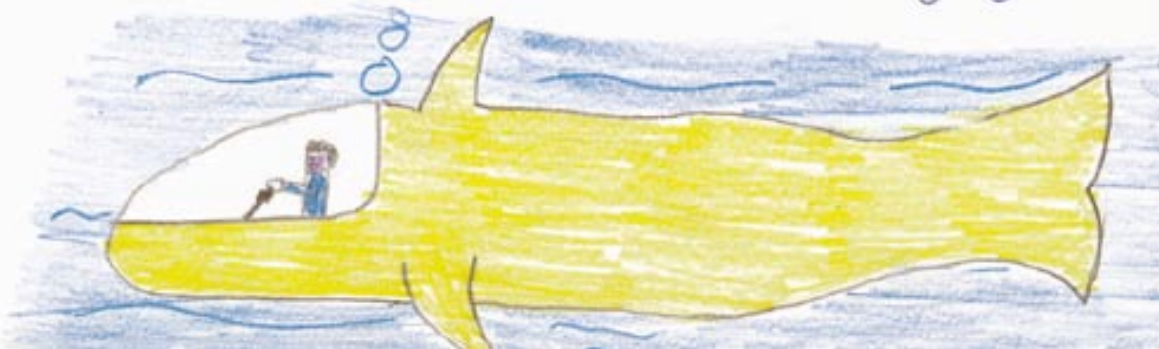
Oinez ibiltzen ziren eta korrika egiten
mundutik onenak ziren.

Normalean lapak eta arrainak jaten zituzten,
baina domeketan janari tradizionalak zuten:
txapapote errea.

Bi hilerik behin joaten ziren euren lana
bideratzen.

Hiritik kanporatuak izateari, belkurra zuten
baina inari ezer esan gabe bi urtetan zehar jendea
eta hiriko gauzak ihertzen egon ziren.

Azkenik, ingarmazio guztiaz baliatur, unneentzako
garrantzia eta ontzute handiko ipuina idatzi zuten.

Pablo Gabilondo

"Futbola eta kirol guztiak ditut gogoko"

ITSASAREN GALDUA

Jon itsasoaren ertzean aurkitzen zen enbor batena gainean.

Egun li aringoa bere itsasontzia onduzatu egin zen eta orduan berak, pentsatu zuen zorte handia izan zuela salbata zenean, baina, orain ez zegoen hain zegoen. Erin zuen jaram egurki gehiagorik, ez zenkan arnauak, ez urik, ez jamaririk, eta lotzeko aukerarik.

Urrueman zerbait ikusi zuen, eta eskuarekin arnaua eginez, besterantz abiatu zen. Hurbildu zenean, eskua luratu eta oratza bertu zuen, motela bat zen! Jamaris egongo zela baruan iruditu zitzaion, baina... ireki zenean... sorpresa!

Buzjula zahar bat eta mailu oxidatu bat aurkitu zituen baruan. Bero, pentsatu zuen, ez dute ezertorako balio, baina

gutierrez, motxila, kapelantzat jarriko dut buruan eta egurki irpi-
etatik balastuko nau. Burea motxila buruan sartu eta loak
hantu zuen. Bat batean ahots bat entzun zuen ezaten zuena:
Berrero galdu naiz! Berrero galdu naiz!

Jon esmatu egin zuen eta bere buruari galdetzen zion: baina nork
ahal du hitz egin itzazoren ordian? Begiratu, eta begiratu alde guri-
tietara, sirenatar bat ikusi zuen harkaitz baten gainean.

-Sirenita, sirenita lagunduko al didazu?

-Galdetu zion Jonek-

-Ez dakit mola, ni ere galdu egin naiz eta ez dakit non nagoen.

-Erantzun zion sirenak-

Laguntzen badidazu onor hau hondarira bateraino eramaten, hel-
tzen garenan, nere burujaka emango dizut. -Esan zion Jonek:
Sirenateorri ondo iruditu zitzaion Jonen proposamena, eta la-
gundu egin zion.

Uharte batera heldu ziren eta han, koto handi bat topatu
zuten, baina ... mola puskatu? Harko batean, Jon,

motidako mailu oxidatuaz gogoratu zen eta horrela hautri ruten
Kokoa, barruan regoen likidea edan eta kokoa jan ruten.
Jon, Jon, esra raiter etxera joan behar dugu eta!
- Baina... sirenitakoari eman behar diot brujula - Jon ametsse-
tan gizon zera-hondartram gunde eta bi orde daramatzen
betan - esan zuen amaki - .

Pablo Gabilondo

L.H. 5. MAILA • Mamuen Askatzailea

Aaron Balda

"Animaliak ditut gustoko eta betirako izangi ditut gustoko!"

"MAMUEN ASKATZAILA"

Bazen behin, Italian sorginduta zegoen gaztelu bat. Gazteluan aldi gutxietako mamuak zegoen, XI. mendeko mamuak, XV. mendeko mamuak... denak berdina itxaroten: lehen askataruna. Honet adierazi nahi du norbaitet ireki behar die zerurako atea.

Zerurako atea, gazteluaren erdian kokatzen da eta ailegaterako giltza eta trelektasuna behar da. Horretaz aparte zeruko atera ailegaterako proba batzuk gainditu behar dira.

Mamua pertsona modukoak ziren nahiz ere batekin; desagertzen zirela eta hormak zeharkatzen zituztela.

Denak nahi zuten aske bizi, baina, horretarako "hautatua" behar. Hautatua zeruko atearan giltza daukana da eta lehen askatzailea.

Mamua bat, Aloiare, arperizon ~~zen~~ eta beste batzukin elkarrekin hasi zen:

-Zein gogo handia daukadam, askatzailea ikusteko!

Ea arun etortzen den!...

Eris dut nire lurrna Kontrolatu!

-Ez kezkatu, esan zuen Elkartek seguraski laster datorrela, eta dakigun legez hautatua, une bat da eta sorreza honetan ipintzen duen legez, hurrengo

beirita, orain arte barru bat irango da.

-Orduan, has gaiteraz prestatzen! esan zuen mamu batetik aulki bat ondo ipintzen zuelarik.

Denak ari ziren gartelua apaintzen arkatzailea etortzen zenerako dena garbi ikuz zeran.

Baina Eliktoak barekien ez zela erorria, arkatzailea eragutu eta askoz ere gutxiago, beraien askatzeke egun behar zuera araltzea, baina ez zuen ezer ez eron lesteon adorea jaitxi ez zedin.

Egunak paratuz mamuak gero eta gehiago kerkatzen ziren eta erin ziren kontrolatu.

Egun batean "Risolt" Komunitat bostateko zorian durtatu zuten baina esterrak! sarceiz harrapatu zuten.

Askenean eguna heldu zen eta denak eskutatatu ziren, arkatzailea noiz helduko.

Baina jendearon artean, mutil asko zenden eta nola jakin noz den?

"Mamuen arkatzailea" ireneta liburuaren hartzea pentsatu zuten, mutilaren eragorriak jakiteko eta harrera erorago eragutiko.

Hau zen liburuaren hasiera:

"Arkatzailea hamar urteko umea da, giltz bat danta zuntzilak eta berak bakarrik erabili ahal du!"

-Ondo! orain badakigu zer edo zer gehiago! -esan zuen Eliktoak - Baina behar bada egongo dira

leatsut zintzil batetik, nola jakin nor den?

- Eta, liburuak ez du ipintzen inolaka den? - galdetu zuen mamu batetik
- Ez, hemen bukatzen da liburuak-esan zuen Elittok liburuak beqratuz.

Jendea pasatzen hari senean aditarun dandiz egon ziren mamuak, ea nor izango ote zen.

Momentu batean Aldazet esan zuen:

- Nik esango nute mutik hori dela, jertse gorriduna. Baina ez zekien nola litzekin berarekin eta Elittori galdetu zion:

Elittok zera erantzen zion:

- Uste dut, taldetik alderatu behar dizula eta bakarrik da goenean litzekin.

Horrela egin zuen eta ordu bat pasatu ondoren bueltatu zen askatzailearekin eta harro-harri esan zuen:

- Nik bakarrik ekarri dut askatzailea eta guri laguntza prest dagoela esan dit.

Eta Her, honela deitzen zen askatzailea, joan zen lehenengo frogak gainditzean, han basilisko bat litzekin zen, bigarrenez Kokodriloak zituena ibaida zeharkatzean eta hirugarrenez panta- no bat gurutzatzean.

Frogak gainditu ondoren, atera arlegetu zen giltzaren zabaldu eta mamuak askatuak ziren.

Azken Bala AMATERA 5^a maila

Leire Echeberria Bilbao

"Handitan albataria izatea gustatuko litzaidake"

Haukameheltz bufanda bat
behar du.

Bazen behin, Haukamehe izena zuen jirafa bat. Zoo-
parkean bizi. Sama eta hauka lezedun jirafa handia zen,
zoo parkeko jirafarik handiena. Handik goitik zoo parke-
ko animalia guztiak ikusten zituen. Ia-ia bost bat
metro neurtzen zuen.

Egun euritsu batean, Haukamehe, busti-busti egia zen.
Ondutik aurrera atxiska ibiltzen zen egun osoan. Bere
lagun guztiak hurbil-
tzen zirenean, atxis bat
egiten zuen, eta denak
busti-bustita uzten zituen.

Egun batetan, txori batek
bufanda luze bat behar
zuela esan zion, sama lu-
zea bero-bero egon zedin.

Baina Haukameheltz, ez zu-
ela bufandarik erantzun zion, eta ezin izango zela bu-
fanda luze bat egia.

Ostruka medikual, Haukamehe gaixorik zegoela, eu-
tzen zenean, bisitatera joan zitzaion, eta ostruka me-
dikual esan zion:

- Zer gertatzen zaizu Haukamehe?
- Ez dut sukama kentzeko konpandierik lortzen.

Erantzun zion Haukameheli.

Ostruella medikuak esan zion:

- Ziuraski auziak izango dituzu.

Eta jarabe bat eman zion. Baina Haukameheli ez zuen nahi jaraberik, gusto txarra baitzukan.

Orduan gero eta gaixogoa eta tristegoa jarri zen jirab gixajoa. Hori gutxi balitz, zooparketako lagun guztia berarengandik urruti ibiltzen ziren, ez gaixotzeko. Bakarririk txarritxo joaten zitzaion bisitatzaera, egunero. Txarriak behin eta berriro esaten zion medikuak emandako jarabea hartzeko, baina Haukameheli jarabearik ere ez zion egiten.

Behin, txarria ere, ez zen bera bisitatzaera joan, orduan Haukamehe negarrez hasi zen, zooparketako animalia guztia ez zirela bere lagunak meste zuelako. Baina oker zegoen, animalia guztia lau eta lau zuden, bufanda luze-luze bat egin arte. Haukameheli ez zekien eta bakarririk sentitzen zen. Orduan, jarabea hartzea erabaki zuen, baina beranduegi zen. Sukar handiegia zuen, eta jarabeak ez zion ezer egingo. Gero eta sukara handiagoa zuenez, medikoarengana joatea pentsatu zuen, baina ez zuen indarrik honengana joateko eta sukarrak lotan utzi zuen. Hurrena zegoela, zooparketako animalia guztia bufanda dotore eta

luze-luze batekin etarri zireu, eta saman ja-
rri zioten. Ostruak medikua bestalde, injektzio
bat ipini zion iperdian, sendatzeko.

Bihararrunear esnate zenean, osatuta zegoen,

buzanda polit hura

eta zooparketako ani-

maliek in guratu-

rik zegoelako, ilusi eta

esan zion Haukameheki:

-Nork elarri dit bu-
zanda polit hor?

-Guk gustiak eginda-
ko buzanda da, horre-

gaitik aspaldian ez gara etarri zureganaz, karpetu-
ta egon garelako.

Haukamehe jirafa onduan negarrez hasi zen, poza-
ren pozez.

Ondutik aurrera, gau eta egunez jarrita edulkitzen
zuen buzanda, samallo mina eduki ala ez. Eta
inoiz ere ez zuen eztarriko minik izan, eta su-
karrik ere

L.H. 6. MAILA • Bizkor Heroia

Maria Calleja Felipe

"Nire asmoa idazlea edo marrazkilaria izatea izango litzateke"

BIZKOR HEROIA

Goizeko zortziak ziren Mikelek auzpegian milika bat sentitu zuenean. Bizkor, bere txakurra zen.

Mike eta Bizkor,

Bizkaiko herri txiki batean bizi ziren. Herri hau, parke natural baten barnean kokaturik zegoen. Herriko jendea, parkean biltzen zen. Adineko jendea eguzkia hartzen, gurasoak beraien haurrekin eta umeak jolasten. Parkea herriko zentrua zirudien.

Mikelek goizetan altxatzen zenean, Bizkor agurtzen zuen eta dukara joan baino arinago, kaleko atea zabaltzen zion kalera irteerako. Portakera heldzean, ezin zuen atea ireki, pertsonaren bat etorri arte itxaron behar izaten zuen.

Mari Sol andrea egunero joaten zen ogia erostera bere lakoi handietan. Carlos eta Martin, beniz lan egitera eta Jon auzoko taberna zabaltzera Maiztaniko batetik irtekiten zion atea Bizkari.

Mutikoak, bakarrik joaten zirela zion konfidantza handia zudako txakurarengan.

Bederatziatarako, Mikel eskolara joaten zenez, txakurrak eskolara ino laguntzen zion, aita eta ama lanean zudelako. Ikastetxeko txirrinak joatean, txakurrak handik alde eta heretik ibiltzen zen nora joan jotkin gabe. Gosea sentitzen zenean, Jonengana joaten zen jatera.

Arratsaldetako 4:30etan Mikelen bila joaten zen eskolara eta berarekin parkera, baina honek lagunekin jolasten zenez, Bizkor, Mari Solengana joaten zen eta sei hilabeteko haurrari emandako ahien sobrak jaten zituen gustora. Mari Solok bere lagunak ikusten zituenean haiengana hitz egitera joaten zen eta Maite, bere alaba, Bizkorrekin uzten zuen. Honek koke kapotan sartu eta partetik buelta bat ematen ematen zuen. Hau ikustean bankuetan jazarrita egiten zen jendea, liluraturik gartzten zen. Mari Solok itxultzerakoa, Bizkorri hezur eder bat ematen zion.

Beti bezala 5:30

inguruan, gure lagurak etxera itzuli ziren eta Mikel lanak egiten hasi zen.

Bizkorrek txisa egin beharra zekanez, Mikel lek etxeko eta portaleko ateak ireki zizkion, baina etxe barrera belarra moztu zedenez, Bizkor parkera joan zen korrika bizian. Amaitu ondoren, Mari Sol ikusi zuen eta berarengana burbildu zen. Maite negarti zegoen egun hartan eta amak Karroa kulunkatzen zuen.

- Maite, baina bera, zergatik zude negarrez?

Bat-batean Mari Sol sakonune txiki batean jauzi zen.

- Lagundumun!! Lagundumun!!

Parkea Dutsik zegoen eta Bizkorrek 3 zekien zer egin. Korrika batean Mari Solen etara joan zen eta zainkaka hasi zen.

Egun gutxielan, Bizkor, Mari Solekin etortzen zen etara, baina egun hartan ez.

Mikelek zozter amara gertatzen zela susmatu zuen, bakurra oso urduri baitzegoen eta denbora gutxiarik parkea eta Mari Solen etara seinalatzen zituen. Mikelek, Aitorri, Mari Solen seme nagusiari, deitu zion eta anapaladan Bizkorren atzetik joan ziren sakarera. Aitorrek, bere ama ikusketan etzainengana zuzendu zen ikarrituta.

Gerozago, etzainen autoak parkean zuden, baina ambulantzia ere. Bi etzain soka luze batzuekin jausi ziren andrea zegoen ekuraino. Gero lotu eta garabia batekin goraino igo zuten kantu handiz. Mari Sol konortetik gabe zegoen, baina ordu erdi bat pasatu ondoren bere onera itzuli zen.

Oinetan zeramatzen taloi haundien erruz jausi zen.

Bat-batean, Bizkor heroiaren inguruan, Kazetari ugari bildu ziren argatik ateratzeko.

Biharrean goizean telebistan, irratiari eta egunkarian, aurreko eguneko gertatu talo berri sinetuzina entzun zen.

EGILEA: MARIA CALLEJA

MAIRAEKILARIA: MARIA CALLEJA

Maria Calleja

DINOSAURIO BAT IKUSI DUGU

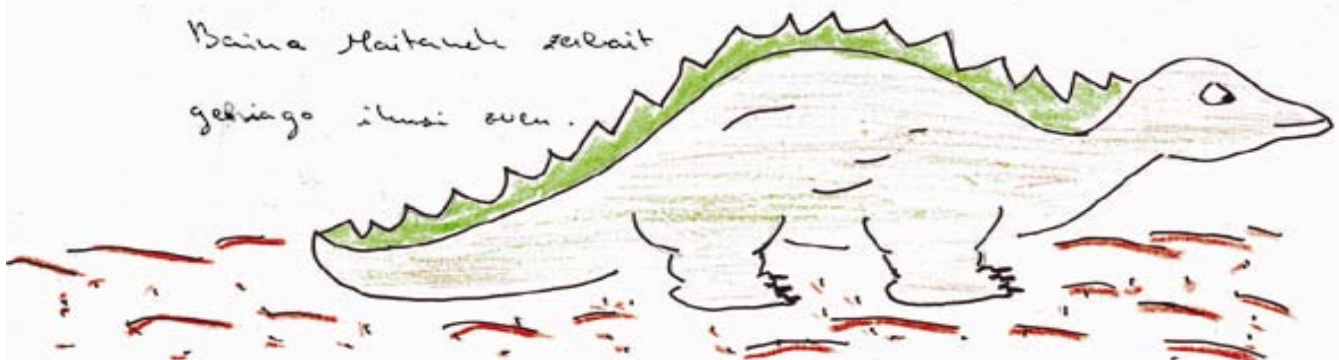
Amaia oso neska maja eta alaiia zen.
Behin mendira joateko gelditu zen lagunean.
Goizeko hamaiketan herriko plazatik aliatu
ziren mendira. Bidean zihozela Ane erori egin
zen.

- Ahhh! - Oihukatu zuen.
- Zer gertatu da? - galdetu zuen Anderrek.
- Ilhik hartu duzu? - galdetu zion Aitonak.
- Bero, pikha bat.

Baina egia esan, Ane oso arraste zen eta bidea
janaitu zuen.

Bero, azkenean mendira iritsi ziren. Den zorigan-
zen, loreak, zuhaitzak, landureak, belarrak, etabar.

Baina haitakak zerbait
gehiago ilusi zuen.

- Zer da hori? esan zuen - Zer da?
- Zer gertatzen da? galdatu zuen Anderrek.
- Dinosaurioak! - oihukatzen zuten berak.

Dinosaurioa oso handia zen, marroi-berdekoa kolorekoa zen eta hanka oso lodia eta laburrak zituen.

Denak ~~elkartzurik~~ zirela, bere, denak Amaia izan ezik. Amaia Dinosaurioarengana hurbildu zen baina Ane, Maitane, Ander eta Aitor horien berriantzat aliatu ziren. Harenia hiltzeko Amariaren gurasoengana joan ziren. Gurasoek ez zuten Dinosaurioarengana sineste,

baina Amaia ez zen azaltzen eta berriantzat aliatu ziren. Denak oso kezkatuta zirela: lagunak, lagunen gurasoak, Amariaren gurasoak, berriak jendea, etab.

Gurasoak mendira iritsi zirenean dena ilun-ilun
zegoen eta ez zen ezer ikusten. Dintzenak pistu zituzten
Baina Amaia ez zen azaltzen. Gurasoak negar eta
negar ari zirela elots bat erbuu zen.

- Ama! Aita!

- Amaia! - oihukatzen zuten gurasoak puztu soratzen.

- Ama, Aita, begira hau nire laguna da.

- Dinosaurio bat? - esan zuten amaia harriturik.

- Bai, Tino da izena eta oso lagun onak egiten gara.

Gurasoak oso pozik zirela eta Tinoren lagun onak
egiten ziren. Baina bapatean Robertak itxeha Dinosaurio
bat iritsi zen. Tino eta Robertak entean bi edo
hiru aldiz etorriko zirela esan zitoten Amaiari.

OIHANE SASTRE ALDANA

L.H. 6. MAILA • Baso sorgindua

Irati Martinez Aguirrezabala

"Hemen naukazue zuek dibertitzeko prest"

Orain dela 200 urte, Herberg izeneko herri txiki batean, neska-mutil talde bat bizi zen. Taldea Bidatz, Kekel, Unai eta Amaia izeneko gazteak osatzen zuten.

Herberg herri oso polita zen, etxe handiak, belardi berde-berdeak eta baso ikaragarriak inguratuta zegoen. Baso horietan, herriko zaharrek kontatzen zuten, gauza ikaragarriak eta pertsonai baldurgarriak agertzen ziren.

Baina Herberg-eko biztanleak kontakizun horietan jakin arren, lasai eta alai bizi ziren. Klaseko lanak amaitu ondoren, Bidatz eta Amaia bizikletan ibiltzera joaten ziren eta Kekel eta Unai, ostera, eskalatzerara. Ondoren egalduta eta ohera joan aurretik enparentzan planak egiteko elkartzen ziren.

Amaia, bere ohe bigun-bigunetan lo zegoen. Bapatean esnatu eta behoan, ilargiaren erditik sorgin bat ilusi zuen bere erroitz gainean barrezkia. Salto handi bat egin eta ohetik jaia zen. Ez zekien ametsetan edo egia zen ilusitakoa. Azkar-azkar hasi zen eskolara joateko prestatzen, baina berehala konturatu zen larunbete zela eta klaserik ez zekikela. Lasaitu eta bete-beharrak amaitu zituen, Bidatzen etxera joan zen gertatutakoa kontatzera.

Bidatz harrilatuta geratu zen. Amaia eta Bidatz beste lagunengana abiatu eta dena kontatu ondoren plan bat asmatu zuten: gauetz, pinadira joan eta aztertu bertako gertakizunak.

Agasia janda goxo, emparantzan beti bezela elkarrekin eta pinadurantz
 abiatu ziren. Pinadia zarratu-zarratua zen eta horrezagatik ibun
 zegoen. Sbiti la ibiti gaztelu ikaragarri eta goibel batelkin topo egin
 genuen. Bertan, dorreen inguruan, sorginak biraka zebiltzan, eskuan
 ardo-kobreko libidua zeramatela eta hitz ulertezinak esaten.
 Neska-mutirik sorginak halaran ilustratzen, baldurtuta etxera
 itzultzeko erabakia hartu zuten. Amaia, bere logelan ikusitakoaz,
 oso urduri eta pentsator zegoen, baina jaleinguratsua zen bez,
 gaztelura berriro joatea erabaki zuten.

Basorantz abiatu zen eta handik zihola argi txiki desdiratsua
 lursi zuen, izar baten itxuraldea. Amadek izarrari seguru eta Plum!
 sorgin bat ukeratu zitzaion eta Amaia harrapatu eta gazteluko
 ziegga txiki batean lotuta utzi zuen.

Hurrengo goizean Bidatz, Unai eta Mikel elkarrekin zirenean Amaia
 ez zegoela konturatu ziren. Bapatzen denek esan zituzten
 -gaur ez, Amaia berriz pinadira itzuli da. Aienel, zen gertatu ote da?

Hirorak, pinaduko bidea zeharkatzen zihorazela, Amaia jertsea aurkulu zuten eta konturatu ziren Amaia arriskuan zegoela. Korrikari hasi ziren gaztelura heldu arte. Han, atea zaintzen sorgin atsusi bat zegoen.

Mikelak eta Unak harresiaren orma eskalatu, baratza atzelo aldean zeharkatu eta biho batetik begiratu zuten. Gola barruan Amaia soha batetik lotuta eta sorgin biki inguratuta aurkulu zuten. Sorgin bati esan zuten:

- Gaur gurez gaztelua jango dugu.
- Baina, belar batzuk behar ditugu - esan zuten besteak.

Sorgin biki eta atezaina ere basorantz abiatu ziren.

Bitartean Mikel eta Unak gola barrura sartu, Amaia askatu eta berri orma eskalatu. Bidatz utzi zuten lekura heldu ziren. Donak berri elkarturik zuden. Baina, gertatutakoa berri ino ez pasatzeko, zerbait egin behar zutela iruditu zitzaion. Orduan Bidatzek esan zuen:

- Liburu magiko baten hitz hauek irakurri nituen aintzina: Desagertu daitezela gaztelu eta bere inguruan bizi diren sorgin oher maiturrak!

Kris, Kras, Katakran!

Bapatean gaztelua desagertu eta basoan susko irudirik garratzen ilusi zituen eta sorginak eratan zundela konturatu ziren.

Egunentia agertzen zihoran bakoitza bere etxera heldu zuten. Ohean sartu eta lo egiteko gogoa zentzuten, pasatutako arriskua nollatuta utzi zituztela. Eta pixkanaka-pixkanaka lo gertatu ziren, gertatutakoa egia zen edo ez sinestezinez.

Garazi Olazar Natxiondo

"Nire ametsa idazle izatea da baina gutxiagorekin ere konformatzen naiz"

Garazi Olazar Natxiondo

Gernika - 2003 - I - 27

JON ETA HAITZULOKO ALTZORRA

Bazen behin Jon izeneko mutil ausart eta prestu bat. Aita eta bera bakarrik bizi ziren, eta aitak lanbide onik ez zuenez, behartsuak ziren.

Jon estorbu moduan sentitzen zen familian, gaztea izanik ezin zuelako lanera joan eta dirua irabazi. Horregatik aintzinako kondaira zahar bati kasu egitea pentsatu zuen. Kondairak haitzulo beltz batean dragoi gorri bat zegoela zioen eta dragoiaren hagina odolatan bustiaz gero altxorren giltz bihurtzen zela.

Gavez, denak lo zerdenezan, Jonek bere poltsa gazta pixka batez eta ogi birrin batzuekin bete eta haitzulorako bidea hartu zuen. Haitzuloa mendiko puntan zegoen eta bertarainoko 1

bidea oso gogorra zen. Herregatik dena batean bere biziko aurrezki guztiak xahutuz antilezko jertse bat erosi zuen prezio onean, mendian hotz handia egingo baitzuen. Jertsea erosi ondoren pixka bat berotuta mendi elurtsu eta errukigabea igoten hasi zen. Handik gutxira laku baten zegoen itsas-neskaren kantu tristea entzuten zen. Kantuari jarraituz itsas-neska ikusi zuen ilea arrazten eta negarrez laku izoztu baten ondoan.

Liluratuta itsas-neskarekin Jonak galdetu zion:

-Zergatik zaude negarrez?

Eta honek erantzun:

-Ni lakuan bigi naiz baina orain laku hau izozturik dago eta bertan nire familia. Gainera deabruaren ardoaz ur daiteke lakua.

-Lasai egon, nik ekarriko dut ardo hori -esan zuen Jonak atsarki.

Itsas-neskak zorte ona opatu zion eta Kobazuloko sarreran zegoen irudiari buelta emanda ailegatzeko zela ingernura aipatu zion. Gainera itsas-neskak bere urrezko ile bat eman zion eta urarekin nahastu ezkerre gaixotasunak sendatzen zituela esan. Egun elurtsovak igaro ziren, Jentsak hotzetik babesten zuen. Geroxeago erregearren soldadu bat ikusi zuen gripe gogor batek jota izotzaren eraginez. Jonak ez zuen bi aldiz pentsatu eta itsas-neskaren ilea erabiliz sendatu zuen soldadua. Iker zuen izena. Gosen biztu zitzairen baina Janen janari apurrak zituzten elikatzeko. Azkenik heldu ziren haitzuloa, buelta eman zioten irudiari eta ingernura joan ziren ardo bila.

Han behean hiri bat zegoen eta bertan denak ziren pertsona arruntak, suzko etxebizitzetan bizi zirenak. Hiria suzko gauzez bete zegoen. Bertako pertsonak oso gaiztoak ziren. Deabru bakarra gaiztoen erregoa zen eta z

benari lapurtu behar zitzaion ardoa.

Jaregian sartu ondoren deabruaren esklatu bihurtu ziren. Afaritan Joni eta Ikerri egokitu zitzaion ardoa eramatea, beraz, ardoa zuten eta ordainetan deabrua hil zuten soldaduren ezpataz. Korrika alde zuten ingerrutik eta sarrera zerratu ondoren dragoi gerriaren aurka joan ziren.

Berehala nabaritu zuten zein zen dragoiaren puntu ahula, hau da bihotza, eta bertan ezpata sartuz deabruaren odolak bihotza erre zion.

Dragoiari kagina atera zioten eta lurrean zegoen odol putzuan nabastu ondoren altxorraren giltz bihurtu zen. Denborarik galdu gabe altxorraren gainera igo eta biak mendian behera joan ziren lakura ailegatu arte. Itsas-neskak denbruren ardoa lakura bota eta lakura urtu zuten.

Itsas-neskaren gurasoek ordainetan iparhaizeari 4

deitzeko turuta eman zioten.

Iparhaizeari esker arin gaitsi ziren menditik eta
altorra endibanatu zuten.

Soldaduak erregeari gertatutakoa kontatu zion eta
erregeak senitartekorik ez zenez Joni utziko ziola
trona agindu zion.

Eta sar dadila kalabazan eta iten dadila

Jonen erresumako plazan.

L.H. 6. MAILA • Afrikatik Euskal Herrira

Leire Naberan

"Bakezalea naiz, horren gainean egin dut ipuina eta nire ametsa etorkizunean bakean bizi da"

Afrikatik Euskal Herrira.

Afrikako herri txiki batean bizi zen historia honetako protagonista. Hamar urte zituen eta bere izena Ali zen. Oso pozik bizi zen bere herriko lagunekin. Bertan, normalean, ez zegoen lanik, baina zegoen lan asko egiten zen eta soldata txikia jasotzen. Halako batean bere gurasoek Europara joatea pentsatu zuten. Alik ez zekien Europa non zegoen, ez ta zer igaro behar zen hura joateko. Heretik irten eta bi egun oinez igaro ondoren konponko tren geltokira iritsi ziren Ali eta bere gurasoak. Alik ez zuen inolaz tren bat ikusi eta halako makina handi bat ikustean beldurtu egin zen. Bere aitak eta amak trenean sartu zuten. Tren hartan denak ziren beltzak. Ez zuten jateko ematen eta horregatik amak etetik zeraman jatekoa. Hiru egun igaro ondoren trenetik jaitsi eta bertan azal zurikoak zuden, eta harrituta bere amari, galdetu zion nortzuk

ziren haiek eta zergatik ziren desberdinak.
Baina ez zegoen galtzeko denborarik. Aita
patera bat alokatzea joan zen.

Amma oso urdui zegoen poliziek Gibraltarren
harapatuko ote zituzten beldurrez. Baina
beadin zion, momentu horretan ez zegoen
larregi pentsatzeko astirik. Hurrengo gauean
ez zegoen ikargaririk eta gaueko 12 etan zen
iteteako ordua.

Itxasetzera igo eta Gibraltarrera joateko izan
ziren. Alik beldurra pasatu zuen patera berde
hartan. Halako batean patera urpean sartu
zen. Amma eta Aita ito egin ziren baina
Ali ez. Onduan poliziek aurkitu eta beriz ere
Afrikako itxasetzera eraman zuten. Afrikako
itxasetzearan lagun berriak egin zituen eta denak
zenden bere egoera berdinean, pobre eta gurasorik
gabe. Kalean bizi ziren eta beti zenden bertatik
iteteako ahaleginak egiten, baina egunak joan,
egunak etorri ez zuten itenbiderik aurkitzen.

Halako batean Alik entzun zuen Europara
Kotzez kargatutako itxasontziak zihorazla.

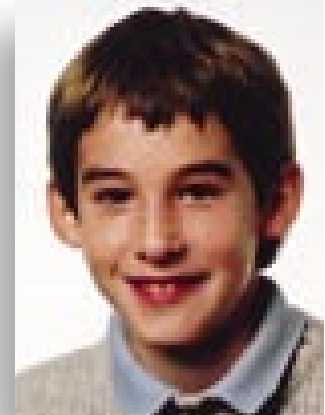
Itsasontzian sartzeko zain zegoen maletxoan sartu zen eta Europara joan zen. Oraingoan itsasontzia ez zihuan Gibraltarrera, Valentziana baizik. Bidaiak luzea zen eta janaria nahi zuenez kabinara sartu zen, baina ea harapatu egin zuten. Azkenean ere ez zuen ezer jan eta Valentziana iristen zihozela ikustean salto egin eta igerian joan zen hondartzara. Han lagun pila egin zituen etorkinen artean.

Bere lagunek laranja batzen egiten zuten lan baina Aliri ez zitzaien lan hura gustatzen eta enteratu zen Frantziara lan hobea zegoela eta baita Frantziara naranjaz betetako kamioiak zihozela ere. Orduan halako kamioi bat hartu eta Frantziara joatekoa zen. Kamioi hura, ordea, ez zihuan Frantziara Bilbora baizik, Meucabillako langileak kamioia uzten zudenean aurreratu zuten erdi lo eta gaixotik. Umezurtxa zenez Aldundiko ikastetxe batean urte bat igaro zuen. Gero adoptatu egin zuten eta adoptatu zutenak Gernikarak ziren eta orain Ali Gernikako ikastola batean dago poz-pozik.

Leire Naberan 6. maila San Fidel ikastola

Antxon Bizkarra Gantxegi

"Kirola dut gustoko eta futbola gogoko"

OLENTZERO ESKUZABAL

Orain kontatuko dudan istorio hau ez da beti egia ala gezur nerkoa den; ipuin hau gabon gustietan, Olentzero etoni auzoko gazteon kontatzen dit nire aita-tak. Nire aita-tari bere

①

ait-itak kontatu zion, eta honela mender-
mende eta ahoz-ahoz joan da kontatzen.

Neguko gau hotz batetan, Euskal-Herriko herri
txiki batetan oso beresia zen haiek bat jaiotzen.
Bere gurusoek olentzerok jaiotzen izena.
Bere gurusoak txirorak ziren, eta lan oso
eguzi behar zuten dirua lortzeko.

Olentzeroren aitzak ikatza egiten zuten men-
dian, eta Olentzerok txikitatiki ikusi zuten hau,
berarekin joaten zelako laguntzera. Urte-
an anai-aneba berei bat jaiotzen zen etxe-
an eta lan handia eguzi behar zegoen,
bitartea auzerak ateratzeko. Olentzerori oso
gustatzen zitzaizkion umeak, baina oso den-
bora gutxi iraten zuten umekin jolaste-
ko.

Urte batetan, garbonetan, herriko tabernan
loteria erosten bururatu zitzaion, eta
honela eguzi zuten.

Berita tokatu ere!

Oso pozik zegoen bere familiarari oso lagundue
ziolako, eta opari pila bat erosi zutenen bere

anai-aneentzako eta bere aita eta bere
amarentzako.

Diru asko tokatu zitzaizkion es zerkan lan
asko egin beharrik bizitzeko, lana bazeukan
eta.

Baina mendian ikatza egiten zorian zuen ze-
nes, loterako dimaekin zera erabaki zuen: urte
gust:etan zehar ikatza egiten egongo zela, eta
loteria egunaren ostean, abenduak 23, Euskal-He-
niko urte gust:ei operak banetuko zitzaizkion
erabaki zuen Olentzerok.

Eta honela jarraitzen du Olentzerok, urte-
an behin, jaisten eta herietan eta etxe
gust:etara operak banatzen; Jomera ora-
izan duten urteentzako operak banatzen
ditu eta tanto partatzen diren urteentza-
ko benis, ikatza!!

Honegatik gaur gust:etan urte baki-
trak bere gutunak idatzi eta mendian
bidaltzen du, Olentzerok urte bakiak
zer nahi duen jakiteko.

Eta holar bason es bason, sar dadila kala-
bason eta iten dadila lizeo zineman

(3)

L.H. 6. MAILA • Gabon bidaia

Amaia Goitia Iraeta

"Nagusitan marrazkilaria edo argazkilaria izatea gustatuko litzaidake"

Gabon bidaia

Gaur goizean bidaia bat egiteko gozosa etorri nait. Ibiatu naizenean, baino aspaldik heriak, mendiak eta basoak ikuri ditut. Baita ere teilatu gorri eta horma txurizko laserri ederak, bere tximinitik ke grisak jasotuz. Zein lurralde polita, pentsatu dut.

Basoari atarian serideak elkartuta daude, Kontuak Kontatzen, aspaldi elkar ikuri gabe egongo balira bezala.

Nire bidaiari herri txiki batera iritsi naiz. Herriak, plaza arkupe luzeekin eta eliza zaharra baina polita ditu. Kale estuetan harriak eta egurrez egindako etxe txikiak dira ugarietak.

Ni nagoen lekutik Euzberrietako apaingariz beteta dauden arbolak eta dendetako eskaparate disdiratuak ikusten dira. Jendeak enona berok jakitea, proiektu hitzegiten du elkarrekin. Xorbaiti itxaroten daudela ematen du.

Bapatean ume bat oihuka hari da: "Begu, begu, basatzen, Olerteroz dator".

Urretian gizon bat eta bere astoa dator. Astoak bi saski handi dakartza bigkanean, opari ontegi duten paketez gainezka. Olerteroz, bizan gura duen gizon indartu bat da. Buzuan txapela darama, bere jantziak ilunak dira eta oinetan lanuzko aberkat ditu.

Olerteroz, eskukada Karameleak botatzen ditu jende ontera eta umeak galapartak hartzen dituzte lurretik.

Umeek elur pangina egiten primeran pasatzen dute, eta nik ere jolasean parte hartu nahi dut.

Eguberri gauetan senideak elkarekin afaltzen dute, eta oro polita da danak batera ikurtea.

Hunengo goizean umek opariak inketzen dituzte eta Kabera ateratzen dira jostailu beriekin jolastera. Baina gau denak ez dauka pozik. Xeskatro bed hurbiltzen da eronen:

— "Pixka bed triste nago. Nire etxean Olentzerok ez du jostailurik utzi."

— "Larri, poztu gaiten, nik konponduko dut hori, - erantzuten diot, - eta joan lagunekin jolastera. Gabonak jolasteko eta ordo paratzeko baidira".

Lagunak hurbildu zuzkio eta beraien jostailuak erkaini dizkiete. Eta danak joan dira pozik jolastera.

Xi ere pozik geratzen naiz nire elen ranpinetan. Datuen urtean ere gustora itzuliko nintzateke herri txiki honetara, baina ezinezkoa

izango da, ba urte dute konturatuko zinetela jadanik ni elen meluta bot naigela.

Eqilea: Amaia Goitia.

Managkilaria: Amaia Goitia.